

LOEKIE EN MIESJE IN HET VORMENS BOS

Opa Eis en oma Mini verhuisden met Loekie en Miesje van het Noorden naar Kronenland in Wijchen, vlakbij het Vormens bos. Het was daar altijd smerig, modderig en vol met papier en andere troep en rotzooi. De hele buurt mopperde erover. De gemeente hield een opruimdag. Het hielp een poosje maar al gauw kwam de troep weer terug.

Loekie en Miesje wilden daar toch een keer spelen.

Ze liepen een eindje door tot in het bos en zagen daar in het grote bos prachtige jonge en oude bomen, eiken- en beukenbomen, iepen, berken en ook nog jonge dennenbomen en verschillende eikelbomen, met aan hun takken grote zware eikels. Loekie klom in zo'n zeer oude boom en zette zijn nagels stevig in de bast van de boom. 'Au, au, au, wat doe je nou?', riep een hele diepe zware stem.

Loekie viel van schrik bijna uit de boom en keek rond, maar zag niemand, ook Miesje zag niets en was van schrik hard weggerend en verstopte zich gauw achter een dunne dennenboom. Loekie keek daarna omhoog en zag 2 takken van de oude boom op en neer gaan en daartussen zat een grote opening, die open en dicht ging als het praatte. Toen Loekie nog een keer goed keek, zag hij dat de knoest een heel oud gezicht was. Het was een pratende oude boom. Deze bromde en zei: 'Loekie je deed me een beetje pijn, maar nu kan ik er wel weer tegen. Zou jij met Miesje iets voor me willen doen?' Loekie schrok opnieuw en zei 'hoe weet je hoe we heten?' 'Oh, ik weet bijna alles', zei de oude boom, 'want ik ben al heel oud. Wel 100 jaar. Mijn naam is Hupsikedee Boem-Boem, maar jullie mogen Hup tegen mij zeggen'. 'Wat moeten we dan doen?', vraagt Loekie nog steeds verbaasd.. Bij Miesje is de schrik nu wat weg en voorzichtig loopt ze weer terug naar de oude boom. Klaar om zo weer weg te rennen. 'Dit bos eens een keer schoonmaken, want dit bos is al heel lang niet meer schoongemaakt, alle mijn boomvrienden vinden het hier erg vies worden. Kijk nou eens allemaal snoeppapiertjes, plastic bekertjes, vieze doekjes en kijk eens, mijn buurman heeft een visnet over zijn kruin hangen. Kijk ook maar eens naast die jonge iep, daar is olie en benzine op de grond gegooid. Bah. Bah, wat een milieu-vervuilers allemaal'. 'Wie doen dit?', vraagt Miesje. Hup zegt een beetje kwaad: 'allerlei soorten mensen, die op school nooit geleerd hebben, dat je geen rommel in een bos mag achterlaten. Kijk daar verderop maar eens'.

Loekie en Miesje kijken naar de plaats waar Hup's takkenarm naar wees. Daar stond een grote bruine bulldog met zijn poot omhoog tegen een kleine dunne eikelboom (maar wel met grote zware eikels!!) te plassen. De eikelboom werd kletsnat maar ook ineens erg kwaad en liet zijn grootste eikel keihard precies op de neus van de bulldog vallen. Deze schrok heel erg, trok zijn poot in en rende er blaffend als een haas vandoor. Het hele bos lachte hardop; de bladeren ruisten en de takken schudden door elkaar en de buiken schuddebolden van het lachen.

Loekie en Miesje rolden van plezier over de grond en schreeuwden het uit en riepen mi..mi..miauw, miauw. Iedereen had plezier. Een enorme lawaai in het

bos. ‘Stop allemaal eens even’, riep Hup heel hard boven het lawaai uit, ‘ruimen jullie dit bos nu wel of niet op, Loekie en Miesje?’. Alle bomen keken gespannen naar Loekie en Miesje. Een kleine dennenboompje, ‘Dreumes’ genaamd, aaide met zijn dennentakjes over de ruggen van Loekie en Mies. Zij kromden tevreden hun rug en spinden van plezier. Ook de natte plaseikelboom keek hen smekend aan en zei: ‘asjeblijft help ons.’ Loekie keek eens naar Miesje en Miesje keek naar Loekie. Ze knipoogden naar elkaar en Loekie zei ‘goed, we doen het en we beginnen meteen.’

Loekie keek eens goed rond en zag wel duizend papiertjes op de grond in het bos liggen en dacht hoe krijg ik al die papiertjes snel opgeraapt. Miesje had ineens een geweldig idee en zei: ‘ik stop mijn rechtersvoerpoot in een lijmpot en ga met mijn poot dan bovenop de papiertjes staan en dan blijven al die papiertjes aan mijn lijmpoot kleven. Zo is het bos snel schoon’. Loekie en alle bomen in het bos begonnen ineens hardop te lachen. ‘Dat kan toch niet,’ zei Loekie, ‘helemaal verkeerd.’ We moeten een stok vinden en daar een punt aan bijten en dan kunnen we met die punt de papiertjes opprikken. Dat was een goed idee. Een beuk in de buurt zei, hieronder liggen nog wel een paar mooie beukentakken. Al snel hadden Loekie en Miesje met hun scherpe tanden een punt aan twee beukenstokken gebeten en gingen direct met het prikken beginnen. Toen na lang en hard werken alle papiertjes, plastic bekertjes en vuile doekjes waren opgeruimd zag het bos er al veel schoner uit. De papiertjes werden in een grote vuilniszak gedaan en naast het bos in een grijze container van de gemeente gestopt. De iep met zijn visnet over zijn kruin schudde heel erg en Loekie en Miesje trokken beiden de visnet naar beneden, natuurlijk precies op Loekie en Miesje. Ze zaten gevangen onder het net. Gelukkig hadden een paar gemeentewerkers dit allemaal gezien en bevrijdden snel Loekie en Miesje. Ze hielpen ook mee om de benzine en olie uit de grond te verwijderen. Het bos werd helemaal schoongemaakt en alle blaadjes werden bij elkaar geveegd en opgeruimd en dode takken werden onder de bomen weggehaald. Alles werd in de container gegooid. De gemeentewerkers plaatsten om het grote bos bordjes met erop

‘geen vuil achterlaten in het bos en poep en plas in het hondentoilet’.

Wat was dit bos weer mooi opgeknapt. Loekie en Miesje gaven de oude boom ‘Hupsikedee Boem-Boem’, maar voor vrienden ‘Hup’, een poot en zeiden ook alle andere bomen uit dit bos dag. ‘Volgend jaar komen we wel weer even kijken of dit bos nog schoon is’. Hup bedankte ze heel erg en gaf ze als cadeau nog een grote zak vol met lekkere kattenbrokjes. Snel gingen Loekie en Miesje weer terug naar het huis. Beiden droomden ’s nachts over het bos en over de oude boom ‘Hup’.

Eis Bos